

Het rieten schrijverskluisje bij Lommerlust

Het latere Lommerlust heette in 1578 nog De Raep. De hofstede was toen in handen van Adriaen Pietersz. de Raep, koopman en schepen te Amsterdam. In 1648/49 was De Raep in bezit van de Amsterdamse koopman Peter Fassin. Deze kocht de hofstede in 1636 en breidde deze vervolgens uit.

In april 1782 kocht de schrijfster Agatha 'Aagje' Deken het terrein voor f 6.500,- en doopte het Lommerlust.

De dames Wolff en Deken hebben tussen 1782 en 1789 in Beverwijk op het buiten Lommerlust gewoond en gewerkt aan hun omvangrijke oeuvre. Wolff en Deken schreven in Beverwijk 10.000 bladzijden, waaronder hun beroemdste boeken, Sara Burgerhart (1782) en de

Historie van Willem Leevend (1784-5). In de tuin van het buiten stond een rieten kluisje, een klein tuinhuisje waar de dames schreven. 'Hoor baasje! Wij doen alles in compagnie, tot verzen maken in t kluis', schrijft Deken aan een goede vriend.

In die tijd trokken vele auteurs zich bij voorkeur terug in een tuinhuisje of schrijfhut.

Nadat ze beroemd waren geworden met Sara Burgerhart (1782), Nederlands eerste oorspronkelijke briefroman, was het uit met de rust. Wolff klaagt dat ze voortdurend in hun schrijfwerk werden gestoord door nieuwsgierige starwatchers die de twee vriendinnen aan het werk wilden zien in hun kluisje.

Al in 1788 verkocht Deken de buitenplaats weer. In 1801 en 1804 dook in akten de oude naam De Raep weer op.

De Katholieke Kerk kocht in 1837 de buitenplaats en liet in 1841 het woonhuis slopen. Op het terrein werd eerst een kerk gebouwd en later het verzorgingstehuis Sint-Jozef. Tegenwoordig staat hier het Woonzorgcentrum Lommerlust. De hut van Wolff en Deken is blijven staan na de afbraak van de buitenplaats. Het 'rietten huisje' van Betje Wolff, werd in 1924 en 1943 helemaal gerestaureerd, maar in 1971 verkeerde het weer in zo'n deplorabele toestand dat het

volgens beschikking van het ministerie van CRM van 17-8-1973, nr. Mo. 170.334, het 'een bouwval kan worden genoemd, zodat het uit hoofde van het algemeen belang niet voor verdere bescherming ingevolge de monumentenwet in aanmerking kan komen'. In de oudejaarsnacht van 1992 brandde het gedeeltelijk af en werd er een replica neergezet. Om een tweede keer vernieling van de kwetsbare rieten hut te voorkomen werd het bovendien verplaatst van de achterzijde van het Woonzorgcentrum Lommerlust naar de voorzijde. Het nadeel aan de verplaatsingsoperatie is dat de beroemde hut vanaf de straatkant niet meer te zien is. Het tuinhuis staat nu goed beschermt op de patio bij Lommerlust en is alleen te bezichtigen op de landelijke monumentendag maar wat er heden nog rest, heeft niets authentieks meer.

